

TRHÁK

Školní časopis ZŠ Dolní Kralovice

podzim 2020

číslo 3

Dobrý den,

prázdniny skončily a my jsme se opět vrátili do školních tříd, všichni jsme doufali, že letošní školní rok bude lepší než ten minulý, že se nebudeme muset učit z domova, ale nové znalosti a dovednosti získáme při hodinách ve škole. Bohužel už opět sedíme doma před počítači a snažíme se alespoň na dálku předat to, co umíme našim žákům a oni s daleko větší pečlivostí než minulý rok plní zadané úkoly a učí se s námi prostřednictvím online výuky. Všem je nám jasné, že výuka na dálku nebude plnohodnotnou náhradou za tu, která se koná přímo ve třídách, ale jak se říká „Lepší něco, než nic.“. Budeme tedy věřit v lepší zítřky a těšit se, až se opět setkáme se svými žáky tváří v tvář. ☺

Letošní rok je pro naši školu výjimečný, neboť je tomu přesně 50 let, co poprvé otevřela své dveře, aby vpustila první žáčky, kteří usedli do školních lavic v nově postavených Dolních Kralovicích. Toto jubileum si určitě zaslouží pořádnou oslavu, ale okolnosti minulých měsíců ji nedovolují uspořádat ☺. Proto jsme se rozhodli zkoušet vydat speciální číslo našeho časopisu, které se bude týkat hlavně naší školy. Doufáme, že vás naše články zaujmou, pobaví a možná si díky nim i trochu zavzpomínáte.

Naši škole bychom chtěli popřát, aby měla neustále dostatek žáků a učitelů, kteří si získají respekt svých žáků, kolegů a rodičů. Ale nejdůležitější je, aby učitele bavilo učit a děti učit se ☺.

Mgr. Alena Kašťálková

Redakční tým:

Denisa Tesárková – Denča

Karla Chvalkovská – Kája

Michaela Krupičková – Toxi

Lukáš Tůma – Lukáš

Lucie Langrová - Lúca

Elen Vošická – Elí

Elena Todorová – Eli

Kristýna Zemanová - Kiki

Jan Zíka – Honza

Adam Nezdara – Adam

Ondřej Kodet - Ondra

Děkujeme paní učitelce Mgr. Monice Peškové
za pomoc s grafickou úpravou časopisu ☺.

CO BYLO PŘEDTÍM...

ŠKOLA VE STARÝCH DOLNÍCH KRALOVICÍCH

Staré Dolní Kralovice byly postaveny už v 11. st. a v tomto období se pochopitelně nedbalo na vzdělání. První škola byla farní, a první známky o ní pochází z druhé poloviny 17. století. Škola stávala poblíž kostela a byla celá ze dřeva.

V roce 1764 ale shořela a proto postavili rok po požáru školu novou. Tu ale potkal stejný osud a shořela v roce 1808. Další škola vznikla ještě v témže roce v budově jednopatrového domu, kde bydleli kaplani zdejšího kostela. Do této

FARNÍ školy docházeli děti i z hodně vzdálených vesnic, např.: z Borovska nebo až z Horky. Do školy docházelo až 370 žáků, a tak bylo nutné školu rozšiřovat o další třídy. Učilo se dokonce i na dolnokralovické radnici, u kováře nebo u zámožnějších rodin.

Nová budova, tentokrát jen pro školu, byla postavená až v roce 1885. Jednopatrový dům měl 6 učeben a dva byty pro školníka a pro správce školy. Ale i tahle budova byla pro velký nápor žáků malá, a tak se znovu učilo na radnici, u jedné z rodin, v sirotčinci a v místnostech bývalé židovské školy. V roce 1904 zřídilo město chlapeckou měšťanskou školu, později postavilo město obecní dům, kde pronajalo škole 5 místností. Po zrušení soudu v Dolních Kralovicích v roce 1954 byla její budova adaptována na osmiletou střední školu, kde byly i všechny třídy prvního stupně. Po roce 1960 přibyla i 9. třída.

Jenže i v témže roce bylo rozhodnuto o stavbě přehrady, a tři školy, ve kterých se učilo 480 žáků, musely jít k zemi. Ke Kralovickému školnímu obvodu patřily i maloškoly v Tomicích, Bernarticích, Studeném, Němčicích, Čejticích, Keblově a v Mnichovicích. Do roku 1970 se škola přestěhovala do nové obce a školní obvod byl přesunut do Čechtíc.

(Lukáš)

JAK TO VŠECHNO ZAČALO...

Dne 1. září 1970 se konalo slavnostní otevření školy v „nových“ Dolních Kralovicích. Jako první dostavěná budova dostala popisné číslo 1 a budoucí plánovaná ulice, v níž škola stojí, název Školní. Za účasti četných hostů krajských, okresních a místních orgánů, stavební organizace, investorského útvaru, po slavnostním projevu tehdejšího předsedy Středočeského krajského

národního výboru Adolfa Holého, byl předán symbolicky klíč od nové školy řediteli Jiřímu Hamáčkovi. Ten při slavnostním aktu slíbil, že pedagogický kolektiv bude vychovávat děti tak, aby z nich vyrostli všestranně vzdělaní a připravení budovatelé tehdejšího socialistického státu.

Očekávala se též účast soudruha prezidenta, armádního generála Ludvíka Svobody, ale ten nepřišel v den otevření, zato zcela neočekávaně a neohlášeně v době plného provozu školy dne 16. 2. 1971. Se svými spolupracovníky, v doprovodu ředitele školy, byl na škole celé dopoledne, prohlédl si učebny a zařízení, účastnil se vyučování v některých předmětech a setrval s vedoucími pracovníky školy v krátké srdečné a neformální besedě. Do školní kroniky napsal: „Máte krásnou novou obec a v ní krásnou školu. Važte si toho a uče se tak, abyste byli dobře připraveni budovat krásnější život v naší vlasti, Váš gen. Ludvík Svoboda“. Tím, že pod podpis uvedl „Dolní Kralovice 16. 2. 1971“, byly rázem ukončeny spory o název nově budované obce a na podzimním veřejném plenárním zasedání MNV byl potvrzen historický název obce - Dolní Kralovice. Náměstí v Dolních Kralovicích bylo pojmenováno „Náměstí generála Ludvíka Svobody“. Tím začíná další kapitola naší školy.

Dne 20. února 1971 navštívil školu primátor hlavního města Prahy Dr. Zdeněk Zuska. Při uvedení vodního díla „Želivka“ do zkušebního provozu dne 25. 5. 1972 navštívil obec a školu předseda vlády České socialistické republiky Josef Korčák a ministr lesního a vodního hospodářství Hruzík. Od otevření školy ji navštívilo mnoho delegací, například delegace žen z Keni v Africe nebo delegace italských antifašistů.

V roce 1973-1974 byl v areálu školy vybudován školní pozemek v hodnotě 400 tis. korun. Projekt zpracoval Krajský investorský útvar Praha a svépomocně byl postaven skleník s učebnou, šatnami a hygienickými zařízeními, skladiště materiálů a náradí, garáž. Byla vybudována panelová vozovka, pařeniště, okrasná část pozemku, na užitkovou část navezena ornice a vše oploceno drátěným plotem. Podíleli se na něm tisíce brigádnických hodin rodiče, učitelé a žáci školy, dále místní podniky a provozovny. Cvičiště za tělocvičnou bylo budováno dvoufázově. V roce 1975 zplanýrovaná a meliorovaná plocha hřiště, opatřena pískovým povrchem a celé zařízení oploceno. V roce 1980 bylo dokončeno školní hřiště položením živičného povrchu. Tím vznikla ideální plocha nejen pro školní a mimo školní tělovýchovu, ale i pro kolektivní hry a dopravní hřiště. Materiálně

tedy škola byla připravena na zavádění zdokonaleného systému výchovně vzdělávací soustavy.

Od školního roku 1976-1977 pak tento nový způsob výuky začíná v celém rozsahu na všech základních školách v celé republice. Aby mohlo vyučování podle nové koncepce být centralizováno, využita moderní didaktická technika a vyučování v samostatných ročnících, pokračuje rychlejším tempem uzavírání

jednotřídních škol a převádění jejich žáků do škol plně organizovaných. Proto byla v průběhu let 1970-1977 zrušena škola v Tomicích, ve Studeném, dále postupně zrušena školy v Němčicích, Keblově, Martinicích a Blažejovicích, poslední pak v roce 1980 v Bernarticích. Školní rok 1979-1980 proběhl na škole rovněž ve znamení popularizace a vysvětlování zákonů upravujících výchovu a vzdělávání na školách.

Od 90. let minulého století dochází k pozvolnému úbytku žáků na naší škole. V roce 1984 je provedeno zkrácení školní docházky o jeden rok a opět se mění název školy na základní škola. Tento název má naše škola dodnes, i když se na devítiletou školní docházku znovu vrací až v roce 1993. V současnosti má škola celkem 180 žáků v devíti třídách.

ROZHOVOR S PANEM UČITELEM ROUČKOU

1. *Když jste začal učit poprvé na naší škole, jaké byly vaše začátky?*

„Začal jsem učit 28. 10. 1975. A moje začátky byly zajímavé, protože jsem nikde jinde předtím neučil.“

2. *Jaký předmět vyučujete nejraději a proč?*

„Zeměpis, přírodopis a učím je nejraději, protože na ně mám aprobaci. Ale učil jsem tu na škole angličtinu, tělocvik a práci na školním pozemku.“

3. *A naopak, který byste učit nechtěl?*

„Fyziku a výtvarnou výchovu.“

4. *Vzpomenete si na nějakou zajímavou historku z vašeho působení na této škole?*

„Zajímavé byly zápisy do žákovských knížek (poznámky), ale nevzpomínám si na nějakou konkrétní. Většina zábavných historek se udála na školních výletech.“

5. *Jak se škola změnila?*

„O dost se zlepšil vzhled za 50 let. Byla tu vybudována nová pracoviště, vybudován školní pozemek. Když jsem tady začínal, bylo tady dvakrát tolik žáků, proto byly třídy rozděleny na A a B. Z té doby, kdy jsem tu začínal, zde učí už jen paní učitelky Sauerová a Baštová.“

6. *Co byste popřál škole do dalších let?*

„Aby šlapala jako do teď, aby se žáci dostali na střední školy, aby je na to škola dobře připravila. A hlavně to nejdůležitější a to zdraví.“

(Honza, Adam)

Co nám prozradila paní učitelka Baštová.

1. Kdy jste začala učit na naší škole a jaké byly vaše začátky?

„Začala jsem učit v roce 1973 a strašně moc jsem se těšila, protože už odmalinka jsem si hrála na paní učitelku a vždycky jsem si přála učit děti. Ve škole učím bez jediné pauzy až doposud. I když už teď neučím na plný úvazek, doučuji pár dětí, kterým učení tolik nejde. Kdybych si povolání měla vybrat znovu, tak si tohle vyberu zas.“

2. Jaký předmět vyučujete nejraději?

„Nejraději mám český jazyk, matematiku o trochu méně.“

3. Jaký předmět byste učit vůbec nechtěla?

„Asi bych nechtěla učit dějepis, protože dějiny mě moc nebaví.“

4. Vzpomenete si na nějakou historku z vašeho působení na této škole?

„Když jsem začínala učit, tak jsem šla poprvé do školy a měla jsem růžové šaty s krajkovým límečkem a hned druhý den holčička, kterou jsem měla v druhé třídě, přišla taky v růžových šatech a s tím samým límečkem, takže jsme byli jako dvojčata.“

5. Jak se škola změnila?

„Myslím, že se změnila k lepšímu, protože teď máme školu zrenovovanou. Během posledních 15ti let tady máme nové učebny, nové dílny, chemickou laboratoř, nové hřiště, takže se změnila opravdu hodně.“

6. Co byste popřála škole do dalších let?

„Aby děti do školy chodily rády a líbilo se jim tam, aby měly skvělé učitele a aby učitelé měli tak dobrý kantorský sbor, jako jsme mívali my dříve.“

(Lůca a Denča)

Tak at se daří!

Na co jsme se zeptali paní učitelky Šaňkové?

1. Kdy jste začala učit na naší škole a jaké byly vaše začátky?

„Je to už mnoho let, co jsem se poprvé postavila před žáky dolnokralovické školy. Bylo to v září roku 1986. Moje učitelské začátky ale nejsou spojeny s touto školou. Než jsem začala učit v Dolních Kralovicích, měla jsem zkušenosti již se třemi školami, ale dolnokralovickou nazývám svou.“

2. Jaký předmět vyučujete nejraději a proč?

„Mou specializací je český jazyk a dějepis. Tuto aprobaci jsem vystudovala na Univerzitě Karlově. Otázka, který předmět vyučuji nejraději, je stejná, jako když se rodičů zeptáte, které své dítě má raději.“

3. A naopak, který byste učit nechtěla?

„Za uplynulé roky jsem učila všechny předměty, pouze matematice a fyzice jsem se vždy snažila vyhnout.“

4. Vzpomenete si na nějakou zajímavou historku z vašeho působení na této škole?

„Zajímavou historku jsem zažila s hercem Janem Čenským, který u nás na škole vystupoval se svým programem, a já se mu pochlubila, že máme skvělého recitátora, který každoročně postupuje z okresního kola recitační soutěže do kola vyššího. A on toho žáka pozval k sobě na jeviště, nechal ho přednášet básničku a potom ho pochválil. To byl moc hezký zážitek.“

5. Jak se škola změnila?

„Změna školy k lepšímu je vidět na každém kroku. Je světlejší, barevnější, veselejší. To zaznamenali všichni bývalí žáci, kteří ji navštívili při svých školních srazech.“

6. Co byste popřála škole do dalších let?

„Naši dolnokralovické škole bych do dalších let popřála, aby byla stále plná žáků, kteří do ní budou chodit za poznáním a poučením, kterého se jim dostane od jejich učitelů.“

(E1)

Vtipy o škole

Ptá se paní učitelka Pepíčka: „Jaký pták je nejchytřejší?“ „Vlaštovka,“ řekne Pepíček. „Proč zrovna vlaštovka?“ „Protože na začátku školního roku odlétá.“

Pepíček přijde domů a říká: „Mami, já umím počítat do dvaceti.“ „Tak počítej.“ „1, 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20.“ „Dobře Pepíčku, ale kde máš 5 a 12?“ „5 v žákovský a 12 v sobě.“

„Kdy si opraviš tu pětku z matematiky?“ „Já bych rád, ale učitelka nedá notes z ruky.“

„Víte, jaký je rozdíl mezi školou a basou?“ „Ve škole sedíš a nevíš za co.“

Tak se pochlub, jestli si chytrý po mně nebo po tatínkovi

(Kiki)

Víte o naší škole opravdu všechno???

1. Kdy se začaly zatápět staré Dolní Kralovice?

- a) 1972
- b) 1962
- c) 1974

2. Kolik žáků chodí do naší Základní školy?

- a) 230
- b) 190
- c) 114

3. Kdy byla zrekonstruovaná školní tělocvična?

- a) v roce 2005
- b) v roce 2015
- c) v roce 2011

4. Jaké místo naše škola obsadila v roce 2019 v Hejtmanově poháru?

- a) 5.
- b) 2.
- c) 3.

5. Kdy byla škola oficiálně otevřena?

- a) 1. 9. 1973
- b) 1. 9. 1960
- c) 1. 9. 1970

6. Jak dlouho se budova školy stavěla?

- a) 1969 - 1970
- b) 1962 - 1962
- c) 1965 - 1970

7. Kolik ředitelů měla naše škola od založení školy?

- a) 7
- b) 3
- c) 5

(Eli, Toxi)

1a,2b,3c,4b,5c,6a,7c

Co zajímavého se událo v roce

1970?

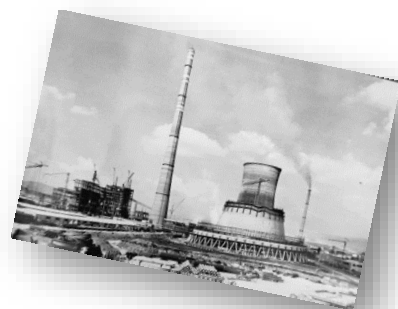

V Československu se u moci stále drží komunistický režim.

Byly postaveny první bloky tepelné elektrárny Počerady na Mostecku.

Byla rozpuštěna skautská organizace Junák.

10. května zahájil vysílání druhý program Československé televize.

02

V dubnu odstartovalo Apollo 13 z kosmodromu na Mysu Canaveral.

Paul McCartney oznámil, že opouští kapelu Beatles.

Freddie Mercury založil skupinu Queen.

Zemřel kytarista Jimi Hendrix.

(Ondra)

Jak šel čas s učitelským sborem...

ZDŠ DOLNÍ KRALOVICE

1978 - 79

Krátké texty našich sedmáků

Rouška říká: „Ahoj, Covide!“

Covid na to: „Čau, rouško, pořád tě baví bránit se přede mnou a zachraňovat lidi?“ Rouška udiveně odpoví: „Mě ano. Ale lidi už to otravuje. Pořád si mě stahují pod pusou.“

Covid se jen usměje a povídá: „Nebojte se, všechny vás stejně jednou dostanu, ha ha ha ha.“

Ondřej Novosád, 7. třída

Daleko od vesnice stojí malý les a jeden strom říká: „Slyšíte to?“
A druhý odpoví: „Jo, dnes se kácí stromy. Doufám, že na nás nedojde.“
Další strom na kraji lesa to také slyší a říká: „Taky doufám. Protože podle mě kácí jen jehličnaté, které mají kůrovce. Kdežto my jsme listnatý a na ty kůrovec nejde.“

Linda Bártová, 7. třída

Chata v lese

Budu vám vyprávět, jak jsem se jednou hodně vylekal a slíbil jsem si, že už nikdy neuvěřím takovým nesmyslům.

Začalo to všechno ve čtvrtek. Daniel zrovna vypravoval jednu ze svých "pravdivých" historek. Upřímně jsem mu nevěnoval pozornost, protože jsem už všechny znal nazpaměť. Jen jsem protočil očima a věnoval se svému zapomenutému domácímu úkolu z angličtiny. Frustrovaně jsem si povzdechl a prohrábnul si vlasy. „Hej kluci!“ vykřikl někdo a mně bylo hned jasné, kdo to byl. Denis, Danielovo dvojče, se k nám řítil jako torpédo a v obličeji mu hrál lehce vyděšený výraz. Zastavil před naší lavicí a snažil se zklidnit svůj dech. Nejspíš celou cestu do školy běžel. Podle mě mu to neuškodilo. Ne, že by byl tlustý nebo tak, ale pořád měl o trochu silnější postavu než jeho dvojče. „Co se stalo?“ zeptal se Daniel klidně a trochu při tom nazvedl pravé obočí. Denis si zamyšleně promnul spánek a pak odpověděl. „Tady je moc lidí. Povím vám to po škole.“

Než jsem stihl cokoliv říct, otočil se a zamířil ke své lavici. Zazvonilo a do třídy vešla postarší učitelka angličtiny. Snažil jsem se soustředit, ale nešlo to, pořád jsem musel přemýšlet nad tím, co nám chce říct. Takhle nakonec probíhaly všechny vyučovací hodiny, i přes snahu našeho učitele dějepisu, který se mě neustále ptal na probíranou látku.

Když konečně zazvonil zvonek, který ukončil dnešní vyučování, myslel jsem si, že snad samou radostí políbím Becky, holku, se kterou sedím. Samozřejmě jsem to neudělal. To by bylo trapný. Naházet jsem si sešity do batohu a vyběhl na chodbu, kde budu čekat na kluky.

Daniel vyšel hned za mnou, naopak Denis se ze třídy vyloudal jako poslední. „Tak co?“ zeptal jsem se netrpělivě. Už jsem to nemohl vydržet. „Takže,“ začal a protáhl se, „včera odpoledne jsem se nudil, a tak jsem se chtěl jít projít. Jered mi poradil nějakou trasu, kterou jsem nikdy nešel a měl pravdu. A teď k tomu zajímavému. Při té trase stojí nějaká chata, podle toho jak vypadala je nejspíš nepoužívaná.

A tak mě napadlo, že by jsme ji mohli jít zítra večer prohlídnout.“

Páni, tak tohle jsem opravdu nečekal, ale přišlo mi to jako dobrý nápad. S kluky jsme se domluvili, že se tam vydáme a pak u nich přespím.

Další den jsem seděl v lavici a zmateně hleděl před sebe. Pokud mi včera připadalo, že čas utíkal pomalu, tak dneska se úplně zastavil. Nevím, jak takhle ten den přežiju, když mám šest hodin. Tohle bude utrpení.

Měl jsem pravdu, nečekaně. Vyučování bylo utrpení, teď jsem už ale seděl u dvojčat v obýváku a ládoval se máslovým popcornem. Hodiny na stěně ukazovaly půl páté. „Děcka, neměli by jsme se začít chystat?“ zamumlal jsem s plnou pusou. „Kam se chystáte děcka?“ mezi dveřmi se objevil Jered a všechny si nás pohledem přeměřoval. „Chystáme se jít prozkoumat tu rozpadlou chatu.“ odpověděl nezaujatě Daniel.

„Víte, že v té chajdě straší, že jo?“ „O-Opravdu?“ zakoktal jsem, až mi z pusy vypadlo pár zrníček kukuřice. „Ano,“ řekl klidně a podíval se mi do očí, „říká se, že tam hajný zabil svou ženu. Když si uvědomil, co udělal, údajně se doma oběsil a zanechal po sobě psa, který procházel les a hledal svého pána. Dodnes prý jde slyšet pláč z chaty. “Vyděšeně jsem na něj hleděl a kulil oči. Kdybych je vykulil ještě víc, vypadly by mi z důlků.

Pootočil jsem hlavu, abych viděl na dvojčata. Dvě tváře, podobné jako vejce vejci, kopírovaly můj výraz. První se vzpamatoval Daniel a nesouhlasně zakroutil hlavou. Nevěřil tomu a já bych taky neměl. Opak byl ale pravdou. Věřil jsem tomu.

„Tak já už půjdu. Čau hoši!“ rozloučil se s námi a zmizel v chodbě. Já i Denis jsme se otočili na Daniela. Myslím, že mu bylo nadevše jasné, že se nám tam nechce. „Ani na to nemyslete!“ zavrčel nevrle Daniel. Pohlédl jsem mu od očí. Věděl jsem, že nemělo cenu se s ním hádat. Nakonec by tak jako tak dosáhl svého, oba jsme to věděli. „Jděte se připravit, vyrazíme.“

Zadržel jsem povzdechnutí a začal hledat svojí modrou mikinu. Právě začínal listopad, takže bude potřeba vyhrabat i bundu z batohu. Připravený, vybavený telefonem, baterkou a svítícím náramkem, jsem čekal na chodbě.

Těm dvěma to trvalo snad celou věčnost. Když jsem konečně uslyšel kroky na schodech, byl jsem radostí bez sebe. „Můžeme?“ zeptal jsem se. Odpovědi jsem dostal pouhým kývnutím hlavy. Otevřel jsem dveře a nechali jsme se Denisem vést.

Cesta vedla listnatým lesem. Při každém kroku pod námi zašustilo spadané listí. Nevím proč, ale připadalo mi, že nás někdo sleduje. Naskakovala mi z toho husí kůže. Přesvědčoval jsem se, že to nic nebylo.

„Támhle je!“ vykřikl najednou Denis. Leknutím jsem málem sletěl na zem. Věnoval jsem mu našťvaný pohled. Poté jsem pohlédl na chatu. Vypadala opravdu strašidelně. I z dálky jsem poznal, že se rozpadá.

„Jdeme.“ zavelel Daniel. Samozřejmě jsme poslechli a následovali ho. Čím blíže jsme byli, tím větší jsem cítil strach. Snažil jsem se uklidňovat tím, že tu nejsem sám, ale moc to nepomáhalo.

A pak jsem to uslyšel. Někde za námi zapraskalo listí. Ohlédl jsem se, ale nikdo tam nebyl. Chtěl jsem pokračovat v chůzi, bohužel jsem narazil do stojících dvojčat. Stáli jako sochy a hleděli před sebe.

Podíval jsem se tím směrem a sevřelo se mi hrdlo. V chatě se svítilo. Pomalu jsem začínal propadat panice. Znovu jsem uslyšel šustění listí. Tentokrát bylo jasné, že my to nebyli. Pomalu jsem otočil hlavu a s křikem upustil baterku.

Hleděl jsem do očí obrovskému černému psovi, kterému z tlamy visely sliny. „T-To je...“ zakoktal vyděšeně Daniel, než však stihl dokončit větu, z chaty se ozval pláč. Tak tohle byla poslední kapka. Vystřelil jsem pryč. Nevěděl jsem kam, ale upřímně bych běžel kamkoliv, jen abych se odtamtud dostal.

Po patnácti minutách jsem konečně zastavil. Předklonil jsem se a těžce oddechoval. Když jsem se rozhlédl kolem sebe, začal jsem přemýšlet, jestli to byl dobrý nápad, neboť teď jsem stál uprostřed neznámé části lesa. A aby toho nebylo málo, tak jsem tam na zemi zapomněl baterku. Alespoň, že jsem měl mobil. Rozepnul jsem kapsu a vyndal ho. Baterka mě zradila, takže jsem se ztratil uprostřed lesa s vybitým mobilem. Fakt super!

„Sebastiáne!“ zaslechl jsem své jméno. Směrem ke mně se hnal někdo s baterkou. Když se osoba dostala blíž, poznal jsem Jereda.

„Kámo, promiň. Takhle moc jsme vás vystrašit nechtěli.“ vydal ze sebe a mně spadla čelist. Takže to celé byl jen hloupý vtípek. Na jednu stranu se mi ulevilo, na druhou bych nejradši Jereda přetáhl pohrabáčem a zakopal ho tady.

Ten den jsem si slíbil, že už nikdy takovým nesmyslům neuvěřím.

(Kája)